

Wyrok z dnia 10 listopada 1998 r.

I PKN 423/98

Pracodawca nie może uzupełnić braku wskazania konkretnej przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika (art. 30 § 4 w związku z art. 52 § 1 pkt 1 KP) po wniesieniu powództwa o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie.

Przewodniczący: SSN Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Roman Kuczyński (sprawozdawca), Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 1998 r. sprawy z powództwa Jana C. przeciwko Zakładom Górniczo-Hutniczym „O.” SA w B. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 3 lutego 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Jan C. w pozwie przeciwko Zakładom Górniczo-Hutniczym „O.” w B. wnosił o przywrócenie do pracy, kwestionując przyczynę rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy, mającą polegać na usiłowaniu kradzieży.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 1997 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Bytomiu uwzględnił powództwo, ponieważ uznał, iż brak jest dowodów, iż to powód ukrył w wózku akumulatorowym złomowane klemy akumulatorów, gdyż wszyscy mieli do tego wózka dostęp, a nie znaleziono ich ani w samochodzie powoda, ani w jego pobliżu, ani w okolicy miejsca, w którym powód przechodził przez ogrodzenie.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia 3 lutego 1998 r. oddalił apelację pozwanych Zakładów, uznając stanowisko Sądu Rejonowego za trafne.

Kasacja pozwanych Zakładów zarzuca naruszenie prawa materialnego - art. 52 KP.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna. W piśmie pozwanego do związku zawodowego informującym o zamiarze rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 2 KP wymieniona jest przyczyna tego rozwiązania: kradzież klemów ołowianych z terenu zakładu.

Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji wykluczyło tę przyczynę. Jednocześnie stwierdzić należy, że z naruszeniem przepisu art. 30 § 4 KP zakład pracy w piśmie rozwiązującym umowę o pracę nie wskazał konkretnej przyczyny rozwiązania umowy bez wypowiedzenia, powołując się tylko na przepis art. 52 § 1 pkt 1 KP, (a nie pkt 2). Tymczasem w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 3 września 1980 r., I PRN 86/80, „Służba Pracownicza” z 1981 r. nr 8, s. 12) wskazanie w pisemnym oświadczeniu zakładu pracy przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 52 KP przesądza o tym, że spór przed organem orzekającym toczy się tylko w granicach zarzutu skonkretyzowanego w tym pisemnym oświadczeniu, a zakład pracy pozbawiony jest możliwości powoływania się w toku postępowania na inne przyczyny, które również mogłyby uzasadniać natychmiastowy tryb rozwiązania stosunku pracy. Jednocześnie organy orzekające w sprawach ze stosunku pracy nie są związane oceną zakładu pracy, uznającą dane zachowanie pracownika za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, lecz ocena ta podlega kontroli tych organów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1981 r., I PR 13/81, niepublikowany).

Skoro przyczyna wskazana w piśmie do związków zawodowych i w odpowiedzi na pozew została w wyniku kontroli sądowej odrzucona - pozwany nie mógł ani w apelacji, ani nie może w kasacji podawać innych przyczyn, a przyczyny te nie mogą być poddane kontroli sądowej z powodu uchybienia treści art. 30 § 4 KP.

Powyższe czyni zarzut kasacji naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 52 KP oczywiście bezzasadnym, bowiem do niezastosowania przez Sąd wobec powoda tego przepisu doszło w wyniku ustaleń faktycznych, których strona pozwana nie może zakwestionować, tak z uwagi na naruszenie art. 30 § 4 KP, jak i brak w kasacji zarzutu naruszenia prawa procesowego. Sąd Najwyższy rozpatruje kasację w jej granicach, biorąc z urzędu pod uwagę jedynie nieważność postępowania, której w niniejszej sprawie się nie dopatruje.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia kasacji i w oparciu o art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====